

[Nybøe Andersen.]

en endestation, det tror jeg bestemt ikke; det vil blive et led i en langvarig udvikling henimod et stadig mere verdensomspændende samarbejde. EF er heller ikke en erstatning for nationalstaten, og jeg tror aldrig, den bliver det. Vi skal stadig løse de fleste politiske opgaver inden for Danmarks egne rammer, men EF er et supplement til den nationale politik, et supplement, som den moderne samfundsudvikling simpelt hen gør nødvendigt.

Nærdemokrati, nationaldemokrati, internationalt samarbejde mellem demokratiske lande, ja, det er tre udtryk for demokratiets væsen, tilpasset efter løsningen af de opgaver, der foreligger, opgaver, som er langt mere komplicerede og differentierede, end de var i det 19. århundrede. Nationalstaten skal hverken afløses af lokale politiske enheder eller af overnationale samarbejdsformer, men den skal suppleres i begge henseender, og demokratiet skal holdes levende både i det nære, det nationale og det internationale, for det er simpelt hen den eneste måde, hvorpå demokratiet kan klare den moderne tids udfordring. Vi frelser hverken nærdemokratiet eller det nationale folkestyre ved at fornægte det internationale samarbejde, når det skal til for at løse opgaverne effektivt. Hvis dette samarbejde svigter på det politiske område, får det konflikter og krige som resultat; svigter det på det økonomiske område, får det valutakriser og arbejdsløshed som følge, og det virker også tilbage på folks tillid til det nationale demokrati; det har tredivernes erfaringer vist os med al tydelighed.

Derfor har modstanderne af dansk tilslutning til EF også så travlt med at fortælle os, at de sandelig ikke er imod internationalt samarbejde. Mindretallet er helt enig i den opfattelse, at vor tid kræver yderligere internationalt samarbejde, står der side 21 i betænkningen, hvorefter man altså siger nej til den eneste form for internationalt samarbejde, der kan få virkelig betydning for løsningen af fælles opgaver i vor del af verden.

Det er venstres opfattelse, at dansk deltagelse i et udvidet EF så langt fra at betyde et tilbageslag for dansk folkestyre tværtimod vil betyde en værdifuld udfordring for vort politiske liv. Hvis vi har

skabt en rigere udvikling i demokratiske samlivsformer i Danmark, end man har i visse af de nuværende EF-lande, ja, så må det være en spore til at gøre os gældende i det kommende samarbejde netop for at fremme en sådan udvikling også uden for vore egne grænser.

Muligheden for medindflydelse på det europæiske samarbejdes fremtidige udvikling og dermed også et medansvar for denne udvikling vil give vort politiske liv nye perspektiver, vil gøre folketingets arbejde mere betydningsfuldt, gøre det rigere facetteret end hidtil, men også mere krævende.

Vi har oplevet, at oplysningsarbejdet og debatten omkring EF i det forløbne år har skabt en større politisk interesse end næsten nogen sinde før. Jeg tror, den interesse vil holde sig også efter et dansk ja, sådan at der virkelig vil være en folkelig baggrund for den EF-politik, som regeringen og folketinget skal føre efter en dansk tilslutning.

Jeg skal dernæst vende mig mod nogle økonomiske spørgsmål. Det har længe været et hovedpunkt i modstandernes taktik at søge at bagatellisere forskellen på et ja og et nej i økonomisk henseende. Man bruger den udtryksmåde, at dette spørgsmål er et politisk spørgsmål, ikke et økonomisk, og det er rigtigt i den forstand, at det naturligvis er en politisk beslutning, der skal træffes; det er der aldrig nogen der har villet benægte, men det afgørende er jo, hvor stor en rolle de økonomiske og dermed sociale hensyn og overvejelser bør spille for denne politiske beslutning.

I mindretalsindstillingen citerer man på side 16 vismændenes formand, professor Anders Ølgaard, der bl. a. siger:

„ . . . at der også i rent økonomisk henseende bliver tale om både fordele og ulemper, som må vejes mod hinanden, uden at det er muligt at gøre det i kalkuleform,“

Det citat skal åbenbart bruges til at nedgøre de beregninger over den direkte økonomiske fordel, som bl. a. markedssekretariatet, men jo også vismændene selv har foretaget.

Men det paradoksale er så, at mindretallet derefter bygger sine økonomiske argumenter på en analyse, der minsandten siger sparto til alt andet i retning af netop